wälja-ehhitud nähha; siiski ei ükski naernud, Praua pärrast. Ommeti lust olli wadata kuida ta seäl seisis, silmad wöeroti wemlatte pole.

Agga ni pea kui Praua tedda näggi, hakkas ta, ni haige kui ta olli, nenda naerma, et se läbbi üks kaswias, mis temma rindus lahti läks, ja ni paljo mädda ja werd wälja aias, et ta hakkas läkkatama.

Nüüd ükski ennam ei pannud sedda Arsti tähhele, sest iggamees töttas Haiget aitma. Agga señni lüppas teine minnema — ikka möda teed joostes — ja ta wahhel taggasi wadates, kas abbitarwitajad tagga järrel ollid, kübbar ja keppikenne käes, et jännes mitte kergeminne jallul — ni kaugele kui metsa sisse sai.

Seält juhtas ta omma moisa Killalistega kokko, kes liñnast taggasi tullid. Ei ükski neist tedda ennam tunnud, sest külma pärrast olli ta nüüd sedda uhket kübbaratki pähhä pannud. Agga ommeti, kui ta neile keik ommad willetsussed olli ärraräkinud, tundsid tedda keik, ja siis olli nisuggune naer wäljas, et monni püsti jallal tahtis surra.

Ei temma ennese naenegi tunnud tedda, ja essite heälest wottis ta ülles, kes ta olli. Agga need uhked rided aiasid kohhe hirmo wanna mori sisse. Sest ta loi warsti kartma, et nende läbbi keik piddi üllestousma, ja nüüd ta mittokord nuttes kahhetses, sedda tiggedat pussi mehhele ollewa teinud.

Seddawisi ikka on: mis innimenne wihhatoius teeb, temma taggajärrel, kui tullist odda, süddames kañnab. Sago sepärrast igga Tigge, kes sedda jutto loeb, targaks ja parrandago meelt! sest temmagi meleparrandamisseks jookseb se jut selle tähtramatoga.

Hea melega olleks ta need rided ahjo wiskand; agga, kui neid takkapärritakse, arwas ta, siis keik, mis ma, öiget wisi ja köwwerat wisi ennesele korjand, ei ullata ärra, sedda tassuda, ja selle ahhastussega ta hakkas nüüd keik ommad pattud tundma: Kui mitto nuttis, minno halledusse peäle lotes, minnole omma murret, ütles ta isseennesele, ja minna pörasin temmale selga, röömo jutto agga armastasin — nüüd ollen isse murres; — kui mitto waest, lukkas minno südda minnema, ja ma lassin sed-